

El terrorisme vol destruir els nostres valors. Quins?

EL CORRENT MÉS
ULTRACONSERVADOR ESPANYOL
APROFITA LA CRISPACIÓ PER
PRESENTAR EL TERRORISME COM UN
ENS AUTÒNOM SENSE CAP
VINCULACIÓ AMB RES QUE ENS HI
IMPLIQUI DIRECTAMENT

La política europea fa un temps ja que fa jocs malabars amb els seus valors. Quins són els valors europeus? Tots aquells que impliquen l'assumpció, la protecció i l'ampliació dels drets humans –per dir-ho breument. És a dir: els valors que amb tanta crueltat s'ofeguen davant de les caravanes humanes de desplaçats com s'invoquen amb exaltació quan són brutalment atacats per sigui quina sigui la branca de l'integrisme islàmic. La coincidència a l'escenari europeu de desplaçats en cerca de refugi –en trobar-ne seran refugiats, ara no– i les accions terroristes de Brussel·les ens han obligat a fer màgia, i a convertir els famosos valors en un conillet que apareix i desapareix de la vista dels millors observadors del continent.

Els valors amb què s'identifica Europa i que reclamen la "unitat de tots" per a la seva defensa contra el terrorisme tenen a veure amb un pilar fonamental: la llibertat i les seves diverses varietats –d'expressió i tantes altres: ja deia Balzac que no volia la llibertat, sinó les llibertats. Un altre d'aquests pilars sense el qual l'edifici europeu podria esbucar-se és la solidaritat. Contra aquests valors ens ataca l'integrisme islàmic. No cal dubtar-ho, però per posar en evidència el raquitisme d'aquests valors no és menester que el terrorisme ens colpegi: basta que uns desplaçats truquin a la porta. Aleshores els condemnem, els ultratgem, els confinem en unes condicions que no ens agrada que ens expliquin amb detall. Per si les barreres materials no fossin suficients, des de dins del paradís europeu reviuem els feixismes que creïem destruïts d'arrel i que actuen fent ressuscitar els pitjors instints de l'espècie. Aquests són els valors europeus que sentim amenaçats per l'integrisme islàmic? La insolidaritat, la

GUILLEM
FRONTERA

xenofòbia, tot plegat servit amb una violència esfereïdora.

Hi ha un corrent ultraliberal que aprofita els moments de màxima exasperació per introduir un diagnòstic alliberador de les nostres responsabilitats en l'esclafit del caos. En versió simplificada: el fanatisme i la follia dels integristes ho explica tot, no cal anar a destriar-hi implicacions dels nostres països. Una altra, encara més dogmàtica, ens incita directament a negar-les. No tenim cap responsabilitat. No hem donat motius d'odi ni de suspicàcia, tan sols. Ens hem portat com uns cavallers i com uns socis generosos. Fins i tot els hem salvat del pitjor enemic d'aquells pobles: el comunisme, naturalment.

Aquesta versió la deveu haver sentida sobretot en pensadors o analistes de

la dreta. I, encara que no ho hàgiu vist, per ara, fa especialment feliç el senyor José María Aznar, l'últim impulsor de la guerra criminal contra Iraq que encara no ha reconegut la seva responsabilitat i que fins i tot ha fet befa sobre aquest assumpte. Estaria molt bé, des del seu punt de vista, que la destrucció de l'Iraq no hagués contribuït a desestabilitzar la zona ni a fanatitzar milers de joves musulmans d'arreu del món, a donar un nou impuls a uns corrents que eren combatuts amb discreta eficàcia per Saddam Hussein, dictador que va causar menys mal al seu poble que les armes, els soldats i els mercenaris estrangers a les ordres de Bush. Ara Aznar i els seus es protegeixen paradoxalment sota el paraigua que els ofereix l'apocalipsi europeu i clamen en favor d'uns valors que han sotjat aquí, però no tant com a l'Iraq.

No els preocupaven les conseqüències dels seus fets, la mort de persones i la destrucció de vides i ciutats? Sabien o intuïen que aquells fets no quedarien sense càstig –o venjança? En tot cas, bé que van crear la teoria de la conspiració per eximir José María Aznar de la seva presència a les Açores. És clar que els importava.

Hauríem de ser una mica més prudents en la defensa dels valors europeus i en la designació dels seus enemics: aquests són el que són, però responen a un conjunt de coses. No són simplement uns folls arbitraris. Contra l'actitud dels ultraliberals espanyols, hem de ser capaços de preguntar-nos per què, aquest per què tan blasmat quan volem entendre uns actes terroristes. I no fer-nos enrere per por de trobar-hi símptomes que ens puguin inculpar. Cal defensar el dret al coneixement, un dels "valors irrenunciables" de la vella Europa.

Escriptor, guionista i crític d'art